

Vannak ismét közbeeső esetek emellett, midőn egyetlen húzó szalonkát sem tudunk felfedezni, míg tán a rákövetkező alkonyon nagy csodálkozásunkra ismét pompás, szabályos mozgalom áll be.

A területet illetőleg tény az, hogy az egymással összefüggésben álló kiterjedtebb erdőterületek mindig biztosabb kilátást nyújtanak a húzásra, mint a kisebb erdőrészek, még ha aznap a környék megvadásztatott is, mert a nappali abajgatás ama körülménynél fogva, hogy az ily nagyobb vadásztereken a szalonkák egymástól többnyire nagyobb távolságokra lévén elszóródva, mind fel nem találhatók s így egy nagy részük háborítlanul marad, az alkonyi húzás mozgalmára megsemmisítő befolyást nem gyakorol, miként ellenben, a kisebb pagonyoknál tapasztaljuk; másrészt pedig, az ily kiterjedtebb erdőségekből, alkalmas időben, midőn — vadászmondás szerint: „a kívánatos körülmények jól összevágának“, a húzó szalonkák órájárásnyira is elkóborolnak. Főltétlenül áll s igen természetes, hogy a kisebb pagonyokban sohasem, vagy csak rendkívül szalonka-gazdag évadokban szokott valamirevaló mozgalom kifejlődni a húzást illetőleg. De az ily apróbb területeknek nappali megvadászása mindig tönkreteszi az alkonyi húzás iránt táplált reményeinket. A háborgatott szalonkák ugyanis, szabályos húzás helyett rendetlenül röpködve s többnyire hallgatagon s igen későn — majdnem az éj beálltával — szállanak tovább. Hogy a nagyobb terjedelmű összefüggő erdőségekből vannak egyes oly részletek, melyeket alkonyi húzások alkalmával a szalonkák alig, vagy egyáltalában nem is érintenek; az tapasztalati tény, melynek bizonyos, eddig ismeretlen körülményekkel lévő okozati összefüggését azonban kideríteni eddig még nem sikerült s alig is fog valamikor sikerülni. Az tény, hogy az ily mellőzött helyektől nem igen távol, sőt nem egy esetben már a legközelebbi pagonyban ugyanazon alkonyon a leggyönyörűbb s a legszabályosabb mozgalom folyik le, pedig látszólag sem a talajviszonyok, sem erdészeti tekintetből a vonuló pontok alja szembevetendő különbséget nem mutat. De emellett viszont az is áll, hogy egynemely erdőponttól, melyet tapasztalatilag a húzó szalonkák különös előszeretettel érintenek, éveken át, minden fölfedezhető ok nélkül, mely azt előidézte, hirtelen elidegenednek. Hogy eme jelenségnek is mely körülményben rejlik a helyes magyarázata, azt megmondani nem lehet; a következtetésekhez pedig mindig sok kétség fér, abba nem bocsájtkozunk. Ami a húzási mozgalomra nézve kedvező és kiválasztani szokott erdőtereket, továbbá a húzás alacsonyabb vagy magasabb voltát illeti, azt tapasztaljuk, hogy ámbár a párosodási útjokat tevő szalonkák mindig kiváló előszeretettel húznak el fiatal vágásrészek s növendék szálerdők felett (de sőt erdei csapásokat és szélesebb erdei utakat is szívesen kereszteznek, valamint erdei réteket is felkeresve húzásokban, úgy az erdőszélekre is kiszállva), mégis az időjárásához s az alkonyi sötétebb vagy világosabb voltához képest, a terepviszonyokat mindig tekintetbe szokták venni a követendő vonalra nézve s ehhez képest változó alakú terepek felett vezet el az, tetemesebb vagy kevésbé jelentékeny magasságban. Így nedves, esős és borongós időben szakadékok, völgyoldalak és mélyedések mentében, ellenben hűvös idővel és világos alkonyokon inkább magasabb hegyoldalak és magaslatok felett húznak el. Minél magasabb a pont, amely felett elhúznak, annál alacsonyabban — s ellenben minél mélyebb az (pl. völgyek s egyéb mélyedések), annál magasabban repülnek és sajátságos, szinte hihetetlennek látszik az, hogy említett időjárások alkalmával használni szokott légi útjaikat mindig szigorú pontossággal betartják, úgy, hogy eme körülmény folytán szinte rendes váltóknak volnának azok nevezhetők. A budai, szentendrei és pilis-hegységben minden tavaszon számtalan alkalom kínálkozik ennek megfigyelésére. — Ami a hajnali húzást illeti, tudvalevőleg a szalonka nem köti magát egyedül az esti szürkülethez, hanem ép úgy kivonul hajnalban is, mint estenden s szintén hangos dorombolással és sziszegéssel

jelenti be közeledését. Azonban jóval a reggeli hajnalfakadás előtt szoktak húzni, úgy, hogy a még majdnem teljes sötétségben árnyként gyorsan tovatűnő alakjukat inkább csak sejtjük, mint látjuk. Alig mutatkozik azonban a keleti láthatáron a fényes vonal, már végeszakad a mozgalomnak.

Lakatos K.

Országos ebkiállítás.

„József-Ágost főherceg úr ő cs. és kir. Fensége magas védnöksége alatt álló Országos Magyar Ebtenyésztő Egyesület“ az alábbi kiállítási tudósítást küldte be lapunknak s küldte szét a hazai ebtenyésztők címére:

T. Cím!

„Az Országos Magyar Ebtenyésztő Egyesület“ egy az 1902. tavaszán Budapesten megtartandó országos ebkiállítás létesítésével foglalkozik, mely azonban csak tagjainak és az országban lakó ebtulajdonosok és kynológusok hathatós pártfogásával jöhet létre, de csak olyképen, ha a kiállítás sikere minél számosabb nevezések által előre biztosíttatik.

Tekintve azonban, hogy a kiállítás sikerének biztosításához és annak költségeihez mérten legalább is 250 eb szükségeltetik, alólirott felkéri b. Czimedet, szíveskedjék benevezendő ebeinek megközelítő számát a fajta megnevezésével az erre a célra szolgáló túldali íven megjelölni és a kitöltött ívet 1902. január 25-éig alólirott címéhez juttatni, hogy az Egyesület választmánya azt a kiállítást elhatározó közgyűlés elé terjeszthesse.

Helypénzek: a nyílt-, bajnok- és versenynyertes osztályokban 12 kor., a kezdők- és kölykök osztályában 8 kor. ebenkint, a páros és csoport-osztályokban 8 kor. páronkint illetve csoportonkint; a magyar juhászebek minden osztályban, nemkülönben a pályázon kívül kiállított ebek darabonkint 8 koronát fizetnek. Falkák mint olyanok kiállítva 100 korona helypénz mellett fogadtatnak el.

Díjak: a nyílt osztályokban arany-, ezüst-, és bronz-érmek, a bajnok és versenynyertesek osztályában ezüst dísz tárgyak, a többiekben érmek. Azonkívül értékes tiszteletdíjak is kiosztatnak és minden díjazott eb oklevelet kap. Becses Czimed hathatós pártfogását kéri

kiváló tisztelettel

Az Országos Magyar Ebtenyésztő Egyesület
titkári hivatala.

(Budapest, VII., Károly-körút 5/I.)